

LITURGIA EUCHARYSTYCZNA

KATECHEZA 21

ZBIERANIE TACY

Zbiórka pieniędzy i innych darów dla ubogich i na potrzeby Kościoła wypływa ze starożytnej tradycji Kościoła i ma swoje uzasadnienie w przykazaniu miłości bliźniego. Zwyczaj „kolekty” czerpie z przykładu Chrystusa, który stał się ubogi, aby nas ubogacić. O tradycji zbiórki darów charytatywnych i kolekty wspomina już św. Justyn. Pisze on, iż wierni zgromadzeni na liturgii składają dobrowolne datki, w zależności od ich dobrej woli i stanu posiadania, po czym całą zbiórkę przekazują przełożonemu, który później spieszy z pomocą wszystkim potrzebującym. Pierwotnie były to dary w naturze. Uczestnicy Mszy Świętej oprócz chleba i wina przynosili także miód, mleko, owoce, kwiaty, ryby i wyroby mleczne. Zbieranie na tacę łączy się z późniejszym okresem rozpowszechnienia pieniądza.

Fot. Andrzej Kerner/ GN; Kolekta podczas odpustu w Studzionce (parafia Ujazd)

Od XI wieku wysunęło się na plan pierwszy i zastąpiło procesję z darami w naturze. Składanie pieniężnych ofiar na tacę stanowi konkretną realizację piątego przykazania kościelnego, które przypomina nam o tym, iż powinniśmy troszczyć się o potrzeby wspólnoty Kościoła. Kładąc pieniądze na tacę w geście ofiary odnawiamy nasze oddanie się Bogu przez pełnienie Jego woli, zwłaszcza w zakresie miłości bliźniego wyrażające się w konkretnym czynie. Wydaje się pożyteczne i wymowne, gdy w zbiórkę ofiar angażują się wierni świeccy. W celu uwypuklenia duchowego związku kolekty z Eucharystyczną Ofiarą zaleca się, aby taca po przyniesieniu do ołtarza została złożona w jego pobliżu.

Ofiary zbierane w świątyniach podczas Mszy Świętej nie są przeznaczone na osobiste potrzeby kapłanów, ale na utrzymanie kościoła i wspieranie biednych.

Dzięki ofiarom pieniężnym wznoszone i utrzymywane są od pokoleń świątynie, klasztory, seminaria duchowne, uniwersytety katolickie, misje w świecie oraz różne dzieła miłosierdzia. Dzięki tej formie materialnej odpowiedzialności za funkcjonowanie Kościoła możemy się cieszyć w naszej archidiecezji nowymi świątyniami, które stanowią konkretny pomnik wiary, wznoszony najczęściej mocą owego ewangelicznego „wdowiego grosza”.